

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2765/19

לפני :
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערים :
1. פלוני
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני

נ ג ד

המשיבים :
1. פלוני
2. מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בת"א 15-09-19545 מיום 18.3.2019 שניתנה על ידי כב'
השופטת לימור ביבי

תאריך הישיבה : ג' בתשרי התש"ף (2.10.19)

בשם המערערים : עו"ד גד שילר ; עו"ד גלית ביבי ; עו"ד שיר אלבו

בשם המשיב 1 : עו"ד ערן ערבה

בשם המשיבה 2 : עו"ד נעמי זמרת

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

לפנינו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת
לימור ביבי) בצ"א 15-09-19545 מיום 18.3.2019, במסגרתה נדחתה בקשת המערערים
להסרת צו מניעה ועיקול שהוטלו על חלקו של המשיב 1 (להלן: המשיב), במקרקעין
המצויים בכפר סבא, בעקבות כתב אישום שהוגש כנגדו ואי תשלום מס כדין מצדו.

ויובהר כבר בראשית הדברים: המערערים הם צדדים שלישיים, שאין להם כל נגיעה לא להליך הפלילי שננקט נגד המשיב, ולא למחלוקות שבינו לבין רשויות המס. כל עניינם בהליך דנן נובע מכך שצו המניעה והעיקול מתייחסים לזכויות המשיב במגרש, שאף להם זכויות ביחס אליו, ושמימוש הפוטנציאל הכלכלי הטמון בו מתעכב בעטיים של צו המניעה והעיקול האמורים. במילים אחרות, עסקינן בבקשה של צד ג' תם לב, הנפגע מהליכים שנקטו רשויות המדינה כלפי זכויותיו במקרקעין של בעלים במשותף ("בעלים במושע").

רקע והחלטת בית המשפט המחוזי

1. שני אדנים מרכזיים ניצבים ברקע ההחלטה הנתקפת בערעור דנן: הראשון, צו מניעה האוסר על ביצוע דיספוזיציה, בין היתר, בזכויותיו של המשיב בחלקה 482 בגוש 7621 בכפר סבא (להלן: צו המניעה ו-החלקה, בהתאמה), שהוטל במסגרת הליך פלילי המתנהל כנגדו בגין כתב אישום המייחס לו עבירות לפי חוק איסור הלכנת הון, התש"ס-2000 (ת"פ 13268-09-15). להלן: ההליך הפלילי). השני, עיקול שהוטל על רכושו של המשיב (להלן: העיקול), ובתוך כך על זכויותיו בחלקה, משלא שילם מס בו הוא חייב ולא המציא ערובה מתאימה להנחת דעתה של רשות המיסים (ע"מ 50109-08-16). להלן: הליך המיסוי. יוער כי ערעור שהגיש המשיב על פסק הדין שניתן בהליך זה נדחה ברע"א 1367/17 בלולו נ' היחידה הארצית לשומה – מדינת ישראל (18.7.2017).

2. החלקה בה מדובר, המצויה באזור מתפתח המכונה "כפר סבא הירוקה", רשומה במרשם המקרקעין במשותף על שמם של בעלים רבים, וביניהם המערערים ואמו של המשיב, אשר על זכויותיה בחלקה רשומה הערת אזהרה לטובת האחרון. בנוסף יצוין, כי ביום 20.8.2015 אישרה הועדה המקומית כפר סבא את חלוקת החלקה לארבעה מגרשים, לצורך בניית 4 בנייני דירות, שבכל אחד מהם 38 דירות (סה"כ 152 דירות בכל ארבעת הבניינים), שתוכננו להיבנות כקומפלקס אחד, ובו שטחים משותפים שונים. בין בעלי הזכויות בחלקה נחתם עוד קודם לכן, ביום 4.8.2013, הסכם שיתוף מכוחו יוחדו למערערים ולמשיב הזכויות במגרש מסוים בו אמור להיבנות אחד מארבעת הבניינים (להלן: המגרש ו-הבניין הרביעי, בהתאמה), ובדרך זו הופרדו מזכויות יתר הבעלים בחלקה.

3. בחלוף ארבעה חודשים ממתן אישור החלוקה, ביום 20.12.2015, הגישו המערערים (ובעלי זכויות נוספים בחלקה) בקשה להסרת צו המניעה, בטענה כי קיומו מונע מהם להתקשר בעסקת קומבינציה עם קבלן לשם בניית ארבעת בנייני הדירות

(להלן: בקשת ההסרה הראשונה). במסגרת הדיון בבקשה, קידם בית המשפט קמא מתווה אשר מחד גיסא ישמור על רכושו התפוס של המשיב לצרכי חילוט, ומאידך גיסא יצמצם את הפגיעה בזכויות המערערים. לשם כך, הופנו הצדדים לנהל משא ומתן עם יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי וכוונס הנכסים הרשמי (להלן: יחידת החילוט). במהלכו של המשא ומתן – כך נקבע בהחלטת בית המשפט קמא מושא ערעור זה – הושגה הסכמה לפיה צו המניעה יומר בהערת אזהרה שתירשם לטובת האפוטרופוס הכללי, וזאת על מנת לאפשר רישום משכנתא על המקרקעין לטובת בנק מממן. כמו כן, הוצע במסגרת זו כי הבניין הרביעי יבנה בעסקת קומבינציה שבה יטול על עצמו הקבלן המבצע את עלויות הבנייה והמיסים.

4. כחצי שנה מאוחר יותר, ביום 26.5.2016, הגישו המערערים בקשה לדחיית מועד הדיון בבקשת ההסרה הראשונה, בטענה כי בינם לבין המדינה מתנהל "משא ומתן אינטנסיבי" באמצעות יחידת החילוט למציאת הסדר לפיו הבניין הרביעי יבנה בעסקת קומבינציה (להלן: הבקשה לדחיית הדיון בבקשת ההסרה הראשונה). המערערים הטעימו בבקשתם כי "הואיל ובעסקת קומבינציה לא נדרש הבעלים להשקיע תשומות כלשהן, הרי שבנסיבות דנן הפיתרון נראה כפיתרון מוצלח לצדדים כולם", ובהמשך לכך ציינו כי הקבלן המבצע קיבל את האישור העקרוני של הבנק המלווה להסדר, בכפוף למספר בדיקות נוספות.

5. בהמשך לכך, ביום 11.12.2016, ניתן העיקול הנזכר וכשנתיים מאוחר יותר, ביום 19.11.2018, הגישו המערערים במסגרת ההליך הפלילי בקשה חוזרת לביטול צו המניעה, ולצדה בקשה לביטול העיקול (להלן: בקשת ההסרה השנייה). בבקשה זו, נטען כי בעוד שהחלה בנייה של שלושה בניינים על החלקה, הרי שבשל צו המניעה והעיקול אין קבלן המסכים להתקשר בעסקת קומבינציה לבניית הבניין הרביעי. בשל כך, טענו המערערים כי נגרם להם נזק המסתכם בעשרות מיליוני ש"ח, שבכללו הפגיעה שמסב העיכוב בבניית הבניין הרביעי להתקדמות בניית שלושת הבניינים האחרים בשים לב למתחמים המשותפים של הפרויקט. לעומת זאת, נטען כי הערך המשוער של זכויות המשיב במקרקעין, לאחר הפחתת עלויות מס שבת, עומד על סך של 2.7 מיליון ש"ח בלבד. המשיבה 2, פרקליטות המדינה (להלן: המדינה), השיבה לבקשה זו בטענה כי היא מצדה מוכנה לתמוך ולקדם את פיתוח המגרש עליו מתוכנן להיבנות הבניין הרביעי אלא שמחלוקות פנימיות בין בעלי הזכויות במגרש הן שמסכלות זאת.

6. במהלך דיון ראשון שהתקיים לפני בית המשפט קמא בבקשת ההסרה השנייה, הציע המשיב הצעת פשרה לפיה יפקיד ערובה בסך 2 מיליון ש"ח כנגד הסרת צו המניעה

והעיקול. בהחלטה שניתנה בסוף הדיון, הודגש כי בהשוואה לצו המניעה תוצאתו של העיקול לצדדים שלישיים חמורה יותר, בפרט בהינתן שהמדינה מוכנה להמיר את צו המניעה ברישום הערת אזהרה לטובת האפוטרופוס הכללי. לפיכך, ציין בית המשפט כי על המערערים לפנות תחילה בבקשה לביטול העיקול במסגרת הליך המיסוי, ורק לאחר מכן, ובכפוף להסרת העיקול, לפנות בבקשה לביטול צו המניעה. בית המשפט קמא הוסיף, כי ככל שהמערערים יעמדו על בקשת ההסרה השנייה יהיה עליהם להציג ראיות לביסוס הקושי להתקשר עם קבלן מבצע, כמו גם עם בנק מלווה, בשים לב לאפשרות המרת צו המניעה בהערת אזהרה. עוד נציין, כי בדיון שני שהתקיים בבקשה הודיע פקיד השומה כי השומה בה חויב המשיב הופחתה לכ-2.5 מיליון ש"ח, וכן כי יסכים להסרת העיקול בכפוף להפקדת ערובה בסך 2 מיליון ש"ח על ידי המשיב, אם הפקדה זו תיועד הן לחילוט בהליך הפלילי והן לצרכי העיקול בהליך המיסוי. לעומת זאת, הודיעה המדינה כי אין באפשרותה להסכים להמרת צו המניעה בהפקדת ערובה בסכום של 2 מיליון ש"ח על ידי המשיב בהינתן ששווי המקרקעין שבבעלותו עומד על למעלה מ-4 מיליון ש"ח.

החלטת בית המשפט קמא

7. ביום 18.3.2019 נתן בית המשפט קמא החלטה הדוחה את בקשת ההסרה השנייה. עם זאת, נקבע בהחלטה כי צו המניעה יומר ברישום הערת אזהרה לטובת האפוטרופוס הכללי וכן כי ניתן יהיה להורות הן על מחיקתה והן על ביטול העיקול אם המשיב יפקיד ערובה כספית בסך של 4.15 מיליון ש"ח, הם שווי זכויותיו במקרקעין, להערכת בית המשפט קמא. בנמקו קביעה זו, בית המשפט קמא הבהיר תחילה כי העיקול הוטל בהליך המס ולא במסגרת ההליך שלפניו, ומשכך אין בידי סמכות להורות על ביטול העיקול. בה בעת, צוין כי הפקדת ערובה כאמור על ידי המשיב תביא גם להסרת העיקול לאור הודעת פקיד השומה בדיון שהתקיים לפניו, כמפורט לעיל.

8. בהמשך החלטתו, עמד בית המשפט קמא על התשתית הנורמטיבית הרלוונטית. בתוך כך, הודגשו היקפו הרחב של החילוט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון המאפשר תפיסה של רכוש בשווי העבירה, וכן תכליותיו של החילוט כאמצעי ענישה לצד הצורך באיזון אל מול אינטרסים קנייניים של צדדים שלישיים. עוד צוינה האפשרות למתן סעד זמני להבטחת מימוש החילוט במקרה בו יורשע הנאשם לבסוף בעבירות לפי החוק, וגם בעניין זה הודגש הצורך באיזון בין האינטרס הציבורי העומד בבסיס החילוט ובין מידת הפגיעה בנאשם או בצדדים שלישיים כפועל יוצא ממתן הסעד הזמני. על כך

הוסיף בית המשפט קמא, כי נקודת המוצא להחלטתו היא שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לכך ששווי העבירות המיוחסות למשיב עומד על סך של 70 מיליון ש"ח.

9. אחר הדברים האלה, פירט בית המשפט קמא שני טעמים עיקריים התומכים בהכרעתו. ראשית, צוין כי לאור הסכמתה של המדינה להמיר את צו המניעה בהערת אזהרה, יש להורות על כך בהינתן שאפשרות זו חמורה פחות עבור המערערים. בית המשפט הכיר אמנם בכך שגם רישום הערת אזהרה נושא פוטנציאל לפגיעה במערערים, בהינתן שהבעלות בחלקה רשומה במשותף ("מושע"). אלא שנקבע כי הגבלה ולו חלקית על זכויות בעלים במשותף קיימת מעצם טבעה של בעלות מסוג זה, שהרי משמעותה היא שלאף אחד מן השותפים לא מיוחדות זכויות בחלק מסוים של הקרקע משאלו משתרעות על פני החלקה כולה. מכל מקום, הובהר כי אם לאחר רישום הערת האזהרה יוטל נטל לא סביר על ידי המדינה, יוכלו המערערים לפנות בבקשות מתאימות לבית המשפט. לתמיכה בנימוק זה, הוסיף בית המשפט כי מהחומרים שהונחו לפניו עולה שלא נשללה טענת המדינה לפיה הצליחו היא והמערערים להגיע לכלל הסכמה בדבר הוצאתה לפועל של עסקת קומביניציה. כן נקבע כי המערערים לא תמכו בראיות את טענתם לנזק הנגרם להם בשל צו המניעה וכי זו מנוגדת להודעות אשר הודיעו לבית המשפט קודם לכן, ובכלל זה בקשתם לדחיית הדיון בבקשת ההסרה הראשונה. יתר על כן, הוער כי יתכן שההסכמות הקודמות אליהם הגיעו הצדדים התקבלו קודם להטלת העיקול ואילו העיקול הוא זה שהוביל להכשלת העסקה עם הקבלן. ואולם, בית המשפט עמד שוב על כך שביטול העיקול אינו מצוי בסמכותו ולפיכך הוא נדרש אך לנזק אפשרי מצו המניעה.

10. שנית, צוין כי בהמרת צו המניעה ברישום הערת אזהרה לא סגי, שכן בהתאם לפסיקה שניתנה ביחס לסעיף 136(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 יש לבחון אמצעים פוגעניים פחות להבטחת תכלית החילוט. בנסיבות העניין, נפסק כי שווי זכויותיו של המשיב במקרקעין, בניכוי היטל השבחה, עומד, בהתאם לשומה אשר נערכה על ידי רשות מיסוי מקרקעין, על סך 4.15 מיליון ש"ח. בעניין זה, נקבע כי יש לדחות את טענת המערערים להפחתת מס שבח בשיעור של 25% מהסך הנ"ל, וכי יש לאמץ את עמדת המדינה לפיה במקרה של חילוט חל פטור מתשלום מס שבח. בהמשך לכך, דחה בית המשפט קמא טענות שונות שהעלו המערערים בסוגיית קביעת סכום הערובה, ובשולי הדברים צוין כי למרות שבקשתה המקורית של המדינה לסעדים זמניים התייחסה למערערים כאל "טוענים לזכות", הרי שלאור הוראות סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון קיים ספק ניכר בדבר סיווגם כאמור.

11. המערערים טוענים, בעיקרו של דבר, שלא ניתן בהחלטה משקל ראוי לפגיעה הכבדה והבלתי הפיכה שנגרמת להם אך בשל הליכים שמנהלת המדינה כנגד המשיב. לשיטתם, מסקנה זו נכונה ביתר שאת מהטעמים המרכזיים הבאים: קיומה של הסכמה מטעם המשיב להפקיד ערובה בסך 2 מיליון ש"ח במזומן כנגד הסרת הערת האזהרה והעיקול; בהינתן ששווי זכויותיו במקרקעין עומד על סך של כ-2.5 מיליון ש"ח נטו; ובשים לב להודעת פקיד השומה כי יסכים להסרת העיקול ככל שיפקיד המשיב ערובה כאמור. לצד זאת, גורסים המערערים כי אין יסוד לקביעה כי הושגה הסכמה ביניהם לבין המדינה לפיה צו המניעה יומר בהערת אזהרה שתירשם לטובת האפוטרופוס הכללי. כמו כן, נטען כי שגה בית המשפט קמא עת אימץ את עמדת המדינה שהוצגה ללא כל ביסוס, לפיה אין להפחית משווי זכויותיו של המשיב במקרקעין את עלויות מס השבח.

12. המשיב, בתגובה קצרה, מציין כי הוא עומד על הצעתו בדבר הפקדת ערובה בסך 2 מיליון ש"ח כנגד הסרת העיקול והערת האזהרה, שנרשמה חלף צו המניעה.

13. המדינה מצדה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא, וחוזרת על נימוקיה. בתוך כך, הודגש כי המערערים לא עמדו בנטל הרובץ על כתפיהם הן משום שאינם בגדר "טוענים לזכות", כמשמעותו של המונח בחוק איסור הלבנת הון, והן מפני שלא תמכו את טענותיהם בתצהיר ובראיות כנדרש. בנוסף, נטען כי משמעותה של קבלת עמדת המערערים הינה החזרת למעלה מ-2 מיליון ש"ח לידי המשיב, ובהינתן שווי העבירות שבהן הוא מואשם ושווי רכושו שנתפס – אין להיעתר לערעור.

דיון והכרעה

14. בדומה לתחושה הנוצרת אצל המתבונן בציוריו של אֶשֶׁר, גם בחינת הסכסוך שלפנינו מלמדת על קיומן של מספר זוויות מבט, אשר כל אחת מהן מספקת תמונה הגיונית לכאורה, בעוד שהמִצְרָף בלתי מתקבל על הדעת. מצד אחד, ניצבת המדינה המבקשת בצדק להגשים אינטרסים ציבוריים מובהקים שביסוד חוק איסור הלבנת הון ובבסיס דיני המס, ולהבטיח כי בהינתן ההליך הפלילי שמתנהל כנגד המשיב והעובדה שנמנע בעבר מתשלום מס – יינקטו כל האמצעים הדרושים על מנת שלא יהא חוטא נשכר. מצד שני, עומדים המערערים אשר על לא עוול בכפם, ורק בשל זכויותיו של המשיב בחלקה, נתקלים במשוכות שונות למימוש זכויותיהם הקנייניות. מצד שלישי, נמצא המשיב, אשר מוכן לפדות את זכויותיו במקרקעין בהפקדת ערובה בסכום נתון,

המייצג את הערך שיש לייחס לטענתו לזכויות אלה, אך אינו מוכן להעלותו בהתאם לדרישות המדינה.

15. בהינתן מצב דברים זה, ועל יסוד טעמים נוספים עליהם עמדנו בדיון שהתקיים לפנינו ביום 2.10.2019, הבהרנו כי מוצא משפטי פשוט בנידון אינו בנמצא, ועל כן המלצנו לצדדים להגיע להסכמות. ואכן, בתום הדיון ניצבו הצדדים אך כפסע מהבאת הסכסוך לסיומו: המשיב הסכים להפקיד לאלתר ערובה בסך 2 מיליון ש"ח כנגד הסרת העיקול והערת האזהרה; פקיד השומה, שאינו צד לערעור, הודיע בהליך דלמטה כי השומה הופחתה ל-2.5 מיליון ש"ח וכי הוא מסכים להסרת העיקול בכפוף להפקדת ערובה בסך 2 מיליון ש"ח על ידי המשיב; המדינה הסכימה להפחית את הערובה שקבע בית המשפט קמא ולהעמידה על סך 3 מיליון ש"ח; והמערערים הביעו נכונות לגשר על הפער שנוצר על ידי הלוואה למשיב המובטחת בשעבוד.

16. דא עקא, בחלוף למעלה משנה, ביום 15.11.2020, הודיעו המערערים כי חרף ההסכמות העקרוניות שהתקבלו במהלך הדיון לא השכילו הצדדים להביא את הפרשה לסיומה, וביקשו כי יינתן פסק דין בערעור שהגישו. במצב דברים זה אין מנוס ממתן הכרעה בגורל הערעור.

17. עניינו של הערעור, בעיקרם של דברים, בעמידתה של המדינה על הותרת הערת האזהרה (שבאה חלף צו המניעה) על כנה, ובסירובה לאפשר את המרתה בבטוחה אותה מציע המשיב, דהיינו הפקדת ערובה בסכום של 2 מיליון ש"ח (כאמור, רשות המסים גילתה עמדה נוחה יותר, והסכימה להמיר את העיקול בערובה בגובה הסכום האמור). עמדת המדינה בעניין זה, בכפוף לתיקון שיפורט למטה, מעוגנת בדין, ואין באפשרותנו להתערב בה. צו המניעה הוטל כדין על זכויות המשיב בחלקה, והוא נועד להבטיח אינטרס לגיטימי של המדינה. ההשלכות שיש לכך על המערערים, כצדדים שלישיים, הן עניין שראוי להביאו בחשבון (עניין עליו גם המדינה אינה חולקת; והשוו: רע"א 5509/06 גולני נ' קלרמן (30.10.2006)), ואולם אין בהן כדי להצדיק את המרתו של צו המניעה בבטוחה ששוויה נמוך משמעותית מהערך הכלכלי של זכויות המשיב בחלקה, באופן שיועיל לא רק למערערים תמי הלב, אלא גם למשיב, החשוד בפלילים ואשר נטען כנגדו כי הוא נמנע מלשלם מס אמת. במצב דברים זה, לא ראינו מקום להורות למדינה להסתפק בהפקדה בסכום השרירותי שהוצע על ידי המשיב (2 מיליון ש"ח), אלא סברנו כי יש לקבוע את גובה הבטוחה החלופית בסכום שנגזר מחוות הדעת בדבר שווי זכויות המשיב בחלקה.

18. בית המשפט העריך את שווי זכויות המשיב בחלקה בסכום של 4.15 מיליון ש"ח, וזאת בהתאם לשומה שנערכה על ידי רשות מיסוי מקרקעין, אשר עמדה על 4.85 מיליון ש"ח, בניכוי היטל השבחה, שהוערך ב-700 אלף ש"ח. בית המשפט קמא סרב להפחית משווי זכויותיו של המשיב בחלקה מס שבח בשיעור של 25%, וזאת מהנימוק לפיו "במקרה של חילוט, מועברות הזכויות על שמה של המדינה ומשכך, במכירה יחול פטור מתשלום מס שבח" (פסקה 19 להחלטה). המערערים חלקו על טעם זה, וסברו כי היה מקום לנכות גם את מס השבח משווי זכויות המשיב בחלקה. לטעמנו, הצדק עם המערערים. בין אם נבחן את שווי הנכס הנידון (זכויות המשיב בחלקה) לצורך קביעת גובה הערובה מנקודת המבט של המשיב (מהו ההפסד שיגרם לו מחילוט הנכס) ובין אם נבחן אותו מנקודת המבט של המדינה (מהו הרווח שיצמח מחילוט הנכס), שווי הנכס צריך להיות מוערך בניכוי מס השבח. הדבר ברור מנקודת מבטו של המשיב, שהרי ההפסד שיגרם לו מחילוט הנכס הוא הסכום נטו שהיה יכול לקבל בעבור הנכס (דהיינו, תמורת המכירה בניכוי המסים, ובכללם מס השבח); ואולם, זהו גם המצב מנקודת מבטו של המדינה, שכן את מס השבח ממכירת זכויות המשיב במקרקעין תקבל, בשלב זה או אחר, בין אם הנכס יחולט, ויימכר על ידה, ובין אם לא יחולט, ויימכר על ידי המשיב (במילים אחרות, הרווח שצומח למדינה מחילוט הנכס, אינו כולל את רכיב מס השבח, שכן רכיב זה יגיע לידי המדינה, במוקדם או במאוחר, בין אם יהיה חילוט ובין אם לאו).

19. אשר על כן, מן הראוי להפחית את הערובה אותה נדרש המשיב להפקיד לצורך מחיקת הערת האזהרה וביטול העיקול, ולהעמידה על סכום נמוך מזה שקבע בית המשפט קמא. מתוך התחשבות מסוימת באינטרס של המערערים, ומבלי שיהיה בכך פגיעה מהותית באינטרס המדינה, סברנו כי ניתן להפחיתה בכ-15% נוספים, ולהעמידה על 2.65 מיליון ש"ח. אנו תקווה כי על רקע הפחתה זו, ובשים לב לגדר המחלוקת המצומצמת שנתרה בין הצדדים, יצליחו הפעם הזאת להגיע למתווה מוסכם להבאת המחלוקת ביניהם לסיומה. כך או כך, וכפי שהדגשנו בדיון ובהחלטה מיום 2.10.2019, זכותם של המערערים לפעול בהתאם לכל דין לפירוק השיתוף במקרקעין מושא המחלוקת, שמורה להם.

20. סיכומו של דבר – לאור האמור לעיל הערעור מתקבל באופן חלקי, במובן זה שסכום הערובה שיידרש המשיב להפקיד כתנאי למחיקת הערת האזהרה וביטול העיקול יועמד על 2.65 מיליון ש"ח. בכפוף לכך, תעמוד החלטתו של בית המשפט קמא על כנה.

21. המדינה תישא בהוצאות המערערים בסכום כולל של 10,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ט בטבת התשפ"א (3.1.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

מרכז מידע, טל' 077-2703333, *3852 ; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il> עו 19027650_Y14.docx